

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 328.

84de Møde.

Mandagen den 27de Mai.

(Fortf.)

Efter disse Bemærkninger gaae vi over til at omtale de enkelte Paragrapher.

Til § 1. Saavel her som i flere af de følgende Paragrapher har Udvalget ombyttet Ordet „Erstatning“ og „Erstatningskrav“ med andre Udtryk.

Fremdeles har Udvalget troet noget stærkere at burde begrænde det Krav, der beroer paa Sygdom, og navnlig at burde indskrænke det til dem, hvis Sygelighed maa erkendes for en umiddelbar Følge af Krigspligternes Opfyldelse. At udstrække Regelen videre, kunde let lede til en altfor stor Vilkaarlighed og medføre, at Invalideforsørgelsen kom til at omfatte Personer, der manglede det i nærværende Forhold egentlig Charakteristiske: at Svagheden er en Følge just af Krigen. Saavel om dette Punkt, som om flere andre har Udvalget iøvrigt raadført sig med forskellige kyndige Militairlæger og naturligvis lagt megen Vægt paa de af disse afgivne Erklæringer. Specielt blev det ved nærværende Paragraph fremhævet, at til dem, hvis Sygdom er en umiddelbar Følge af Krigspligtens Opfyldelse, burde ogsaa Sygebogterne henføres, saafremt disse ved Opfyldelsen af deres besværlige Kald maatte paadrage sig Sygdomme.

Til §§ 2, 3 og 4 foreslaaer Udvalget nogle enkelte Redaktionsforandringer, der findes paa nedenstaaende Indstillingsliste.

Til § 5. Udvalget har anseet det for rigtigst her at udtale den Regel, at, forsaavidt Livrenten er tilkændt paa Livstid, kan den ikke fortabes, men blot da fradømmes Vedkommende, naar den er ham tilkændt ifølge urigtige factiske Forudsætninger, og saaledes egentlig aldrig virkelig erhvervet. Navnlig kunne vi ikke finde det besøiet, at Invaliden ved

jenere at gjøre sig skyldig i Lovovertrædelser, skulde miste sin Ret: den, der i et Livrenteskab har indskudt en Pengesum, vilde i saadant Tilfælde ikke tabe sin Livrente; og Invaliden, hvis Tab af Sundhed eller Lemmer er hans Indskud, maa formeentlig have lige saa stor Ret.

§ 6. udgaaer, da der efter Udvalgets Forslag ikke skal tages Hensyn til Vedkommendes Plads i Armeen.

Til § 7. Foruden nogle Redaktionsforandringer foreslaaer Udvalget her, at de, hvis Ydre i høi Grad er blevet vanhædet, henføres til 3die Classe istedetfor til 4de; og at de, som have mistet en af Tommelfingrene, henføres til 5te Classe. Imod den almindelige Regel, der fastsætter Betingelserne for Afgangen til 6te Classe, har Udvalget Intet havt at erindre; derimod har man ikke kunnet antage, at de anførte Exempler altid vilde komme ind under Reglen, idet de nævnte Bestadigelser stundom ikke vilde formindste Arbejdskraften, stundom i alt Fald ikke kunde volde stadig Uleilighed eller udtalt Anlæg til tilbagevendende Sygdom. Udvalget har derfor foretrukket her slet ikke at give Exempler; men at overlade hvert enkelt Tilfælde til Invalidecommissionens Afgjørelse efter den almindelige, for 6te Classe givne Regel. Endelig er det anseet rigtigst at udstrytte den i Slutningen af Paragraphen tilføiede Bestemmelse om, at Lungesvindstot i Regelen kun skulde give Plads i 6te Classe.

Det er en Selsølgelse, at Udvalget ved at tiltræde eller modificere de i denne § foreslaaede Bestemmelser, har lagt særdeles Vægt paa de tilfaldte Militairlægers Anskuelser.

Til § 8. I Henhold til det ovenfor Bemærkede, udgaaer hele den sidste Deel af Paragraphen fra de Ord: „For en Underofficer“. — Men, idet Udvalget saaledes foreslaaer, at der ikke indræder nogen Forhøielse for de høiere Grader i Armeen, have vi derimod troet at